

lige Lønningsforhold. Naar vi have ønsket, at Lønnen skulde fastsættes ved Finantsloven, saa forekommer dette mig at være noget langt Naturligere, end at det sker ved en saadan almindelig Lov som den, vi nys behandlede, hvor man tager Lovbestemmelser om Forhold, der indtræde om en Menneſtealder eller saa. Det forekommer mig langt lettere at tage de Hensyn, som ere nødvendige, ved de aarlige Finantslove med Hensyn til de ganske enkelte Embeder, som i hvert Aar blive Gjenstand for en saadan Forhandling. Men i Dvrigt har jeg blot begjært Ordet for, foruden at gjøre en kort Bemærkning i den Retning, hvori min ærede Medforslagsstiller talte, tillige at udtale, at, forsaavidt jeg har tiltraadt dette Forslag, har det været min Tanke, at det skulde være en Reserve lige over for det store Forslag, der ligger for; thi jeg har rigtignok ikke tænkt mig, at det skulde fuldendes samtidig med det andet, hvilket ogsaa vilde være høist besynderligt, da det indeholder Bestemmelser, som væsentlig omhandles i det andet. Jeg vil derfor sige, at, forsaavidt et Medlem har udtalt, at vi kunde vise Sagen til Udvalg, vilde jeg i Grunden finde, at dette efter hele Sagens Stilling vilde være det Naturligste, men det foreligger jo ikke nu at gjøre Forslag desangaaende. Jeg anser det i Dvrigt for aldeles urigtigt at forhandle Sagen videre efter den hele Stilling, og jeg skal derfor ikke udtale mig videre derom.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg skal gjerne være enig med den ærede Rigsdagsmand i, at det vilde være urigtigt at forhandle Sagen videre. Jeg skal derfor ikke gaa ind paa Forslaget, men jeg maa dog gjøre et Par Bemærkninger til nogle Uttringer fra hans Side lige overfor mig. Jeg maa sige den ærede Rigsdagsmand, at det paa ingen Maade kan være nok ved Indbringelsen af et Forslag at yttre et Par Ord om, hvorledes man mener det; det maa kræves, at der staar i Lovforslaget, hvad der skal gjælde. Dette er nødvendigt, og altsaa tror jeg dog at være berettiget til at sige, at det er en Mangel ved denne Lov, at, som det stod, viste det sig ikke, hvorledes den Ufuldkommen-

hed, som jeg paa pegede, skulde blive afhjulpen. Naar den ærede Rigsdagsmand ogsaa vilde paa kalde Grundloven i dette Tilfælde, som om jeg skulde have tænkt, at de ærede Forslagsstillere skulde have kunnet sætte sig i Strid med Grundloven, var dette dog i Grunden en besynderlig Anvendelse af Grundloven; thi dette, at der staar, at Folkekirken nyder Tilskud fra Statens Side, kunde sandelig meget godt efter Ordene forenes dermed, at man tog Sorben bort fra Præsterne. Det er ikke Tilskud til de enkelte Præster, der er Tale om i Grundloven, men der er Spørgsmaal om Tilskud til Kirken i det Hele. Man under Præsterne i alt Fald de 2 Edr. Hartkorn, som blive tilbage, og dette bliver dog et Tilskud til Folkekirken. Jeg tror saaledes paa ingen Maade, at der er noget Grundlovsstridigt i Forslaget. Men jeg skal ikke negte, at jeg vilde have anset det for høist ueheldigt, om det udtrykkelig havde staaet i Loven, at i ethvert enkelt Tilfælde, naar et Kald blev ledigt, skulde ingen Besættelse af Kaldet finde Sted, inden man fik en Afgjørelse fra Rigsdagens Side eller i alt Fald en vis foreløbig nærmere bestemt Norm for, hvad Ministeren kunde gjøre i Mellemtiden, da man dog ikke kunde ønske, at Embedet blev staaende hen ubesat, for derefter at forhandle om, hvorvidt man ved denne Lov havde sat Præstekaldet i en saadan Stilling, at der kunde være Spørgsmaal om at give et Tillæg. Hele denne Undersøgelse vilde være ikke blot yderst ubehagelig for Ministeren — thi dette kunde siges at være det Samme — men ogsaa yderst ubehagelig for Rigsdagen selv. Der kan blive Spørgsmaal om en saadan Undersøgelse med Hensyn til en hel Masse af Kald, saa at jeg ikke tror, at man skulde ønske det stillet op til at blive Gjenstand for Forhandling, hvorvidt der var taget for Meget eller for Lidt, og hvorvidt man skulde give Erstatning derfor. Jeg maa derfor sige, at, selv om Loven havde været affattet saaledes, maatte jeg bestemt modsætte mig den, men naar den nu gaar over som en Reserve i et Udvalg, saa tror jeg ikke, at der vil blive megen Leilighed til at omtale den i denne Samling, og jeg skal derfor ikke dvæle længere ved den.